

(Kokon sportovní bezprostřednosti a) monumentalita ve fotografiích utopená

Hra uskutečňovaná mezi médií a jejich publikem má svá nevyšlovená pravidla, mezi něž patří i tichá dohoda, že média budou uzavírat zdánlivě otevřené texty a předdefinovat tak jejich interpretaci. Některá média si k tomu, aby zjistila, jak texty uzavírat, platí realizaci focus groupů či dotazníkových šetření. Na základě výsledků analýz a interpretace dat, které jim předloží symboličtí analytici z marketingových a výzkumných agentur a které si zástupci médií často dopředu přejí a symboličtí analytici jim je podle toho předloží, pak text uzavřou. Mimo jiné i díky kvalitní technologii, již mají k dispozici.

Revue pro média takové možnosti ne vždy má, a tak hrozí, že autorský záměr vtisknutý do některých sdělení nemusí být nutně rozkryt a že kvůli jejich nadměrné otevřenosti se jejich původní význam ocitne kdesi ve vytracenu. To se netýká ani tak textů, jako spíše obrazových ilustrací či fotografií, a zvláště pak fotografií zveřejněných v tomto čísle. I proto připojujeme stručnou poznámku, jež by se mohla stát jistým vodítkem při jejich prohlížení.

Série fotografií představuje Olympijský stadión v Římě (dříve, ve 30. letech minulého století, Cypřišový stadión), před ním se rozléhající Foro Italico (dříve Foro Mussolini) a mosty Ponte Flaminio a Ponte Duca D' Aosta, nejdůležitější cesty přivádějící sportovní fanoušky na Olympijský stadión. Představuje místa, která mohou oslnit svou do detailů propracovanou monumentalitou a která mohou, situováním jejich vzniku do dobového kontextu, totiž Mussoliniho fašistického vládnutí, naznačit vztah mezi ideologií, kultem osobnosti a sportem. A tím, pojímáme-li veřejné prostory a architekturu jako média, mohou naznačit i vztah mezi médií a sportem, kterému se symbolicky fotbalové, jedenácté číslo *Revue pro média* věnuje.

Bylo by až příliš snadné v tomto kontextu připomínat jména jako Leni Riefenstahl či využít příkladu vytetovaného nápisu DUX na paži kanonýra římského fotbalového klubu Lazio Paola di Cania, a potvrdit tak sociálně-vědný obraz rýsující až příliš pevnou, na jedné straně hermeneuticky ukotvenou, na straně druhé pozitivisticky přímočarou kauzální linii mezi ideologií a jejím otiskem na tělech a v mysli sportovců a jejich fanoušků.

Záměr fotografií, definovaný (upřímně) tak trochu ex-post, byl odlišný. Tím, co je v nich nepřítomné, se snažíme poukázat na nadměrné dekontextualizování a schematizaci vztahu mezi sportem a médií. Ideologická monumentalita byla v perspektivě digitálního Canonu P70 záměrně utopena v turistické naivitě. S cílem vybalancovat dominantní reprezentaci sportu přítomné v sociálněvědné reflexi snímky ukazují, že ideologie může být chladná (v každodenním, nikoli McLuhanovském slova smyslu) a nevtahující a že architektura a význam do ní strategicky zabudovaný může v jistých chvílích, a to zejména v momentech faktického uskutečnění sportu, působit pouze jako vnější, nefunkční doplněk.

Sport se odehrává, jak se ve vědeckých studiích příliš často nezdůrazňuje, na sportovním poli, a ve své konkrétní praxi je obalen kokonem bezprostřednosti. Tu sociální věda vedena étosem ujařmení nepostihne, i když svou, vůči vnějšímu světu dekonstruktivistickou rétoriku rozpoutá na nejvyšší úrovni, jakou jí gramatická struktura jazyka dovolí. Optika zvolená při fotografování je optikou takovým kokonem *jakoby* obalenou a předstrukturovanou. Nepřítomnou monumentalitou fotografie sdělují, že v momentech sportovní bezprostřednosti je ideologie od sportu jednoduše vyvázána.

Tak. A to je k uzavírání obrazových sdělení v tomto čísle vše. Ať zůstane také ještě něco otevřeno k mediální recepci. Příjemnou podívanou.

Dino Numerato